

Земята плюс 5%

©Лари Хенигън – Австралия, 1971 г.

Фабиан развълнувано репетираше за пореден път речта си за утрешното събрание. Той винаги беше искал власт и престиж, и ето че мечтите му се

превръщаха в реалност. Изработването на всякакви бижута и украшения му осигуряваше средства за живот, но професията на златар не го удовлетворяваше. Нужни му бяха силни усещания, предизвикателства, и ето че планът му беше почти готов за реализация.

Поколения наред хората използваха натуралната размяна на стоки за задоволяване потребностите на семействата си. Всеки или сам произвеждаше всичко необходимо, или се специализираше в нещо конкретно, а излишъците ги разменяше с тези на други производители.

Макар пазарният ден винаги да беше шумен и прашен, хората все пак го очакваха заради радостта от общуването. На пазар винаги беше весело, но в последно време прииждаха много хора и се водеха твърде много пазарлъци.

Въпреки всичко хората бяха щастливи и се радваха на плодовете от труда си.

За да се защитят правата и свободите на всеки човек, във всяка общност беше създадено местно управление, наречено Правителство. Това беше проста система от правила, която гарантираше, че отделен човек или група от

хора няма да насилва някой друг да прави каквото и да било против волята си.

Това беше и единствената задача на Губернатора, като всеки беше подкрепян на доброволни начала от избраната го местна общност.

Обаче пазарният ден започна да се превръща в неразрешим проблем. Дали ножът струваше една или две крини зърно? Кравата ли беше по-скъпа или каруцата и т.н. И никой не можеше да измисли по-добра система от размяна.

Фабиан беше съобщил: „Аз имам решение на пазарните проблеми и каня всеки на обща среща утре.“

На следващия ден на градския площад се проведе голямо събрание, на което Фабиан обясни същността на новата система, която той нарече „пари“. Идеята звучеше добре. „Как ще

започнем?’, питаха хората.

„Златото, с което изработвам бижута и украшения е превъзходен метал. То дълго време запазва качествата си без да потъмнее или ръждяса. Ще използвам част от него, за да отлея монети, всяка от които ще наречем долар.”

Той обясни принципа на новата система – парите щяха да се използват като средство за размяна, което щеше да е много по-удобно от натуралната размяна.

Един от губернаторите каза: „Някои хора могат да изкопаят злато и да си секат собствени монети, което ще е нечестно.”

Фабиан имаше готов отговор: „Ще могат да се използват само монетите, които са одобрени от Правителството и те ще бъдат белязани със специален знак върху тях.” Тъй като това изглеждаше доста разумно, беше предложено на всеки да се даде еднакво количество пари. „Само аз заслужавам повече”, каза свещарят, „защото всички ползват свещите ми.” Не, без храна няма живот, затова ние заслужаваме повече”, каза фермерът. Спорът продължи по същия начин.

Фабиан ги остави да поспорят малко, след което каза: „Тъй като не можете да се споразумеете, аз ви предлагам всеки да получи толкова, колкото ми поиска. Няма да има ограничение, освен способността ви да ми ги върнете. Повече ли получите сега, повече ще трябва да ми върнете след една година.”

„А ти какво ще получиш?”, попитаха хората.

„Тъй като ви предлагам услуга, т.е. изработвам парите, които ви давам назаем, заслужавам заплащане за труда си. Да кажем,

че за всяка година, за която сте заели 100 монети, ще трябва да ми върнете 105. Тези допълнителни 5 монети ще бъдат заплащане за труда ми и аз ще ги нарека лихвен процент.”

Като че ли нямаше друга възможност, а и 5% изглеждаха достатъчно малко заплащане, поради което така и беше решено. „Елате следващия петък и ще започнем.”

Фабиан не губеше време. Сечеше монети ден и нощ, и в края на седмицата беше готов. Пред магазина му се образува опашка от хора и, след като монетите бяха проверени и одобрени от губернаторите, системата заработи. Повечето хора заеха само по няколко монети - колкото да пробват парите в действие.

Новият начин на размяна беше намерен за възхитителен и скоро всичко започна да се оценява в монети или долари. Стойността, която се определяше за всяко нещо, беше наречена „цена” и тя зависеше предимно от количеството труд, вложено за получаването

му. За произведеното с много труд цената беше висока, а произведеното с малко усилия беше съвсем евтино.

В един град живееше Алън, който беше единственият часовникар. Цените на часовниците му бяха високи, защото купувачите искаха да си купят от тях.

По-късно друг човек започна да прави часовници и, за да привлече купувачи, ги предложи на по-ниска цена. Алън беше принуден да намали цените си и много скоро всички цени тръгнаха надолу, защото и двамата се стараеха да предложат най-добро качество на най-ниска цена. Така се появи истинската свободна конкуренция.

Същото беше и със строителите, превозвачите, фермерите, всъщност – навсякъде. А потребителите винаги избираха това, което им се струваше най-добра сделка – те имаха свобода на избора. Нямаше изкуствена защита – като лицензи, разрешителни или минимални тарифи, за да се попречи на други хора да навлязат в някой бизнес. Жизненият стандарт растеше и не след дълго хората се чудеха как изобщо са се справяли преди появата на парите.

В края на годината Фабиан излезе от магазина си и обходи всички хора, които му дължаха пари. Някои имаха повече, отколкото бяха заели, но това означаваше, че другите имаха по-малко – тъй като в началото беше произведено точно определено количество от монети. Онези, които имаха повече монети, върнаха всеки 100 плюс допълнителните 5 монети, но пак трябваше да направят заем, за да продължат работата си.

Другите за първи път с изненада разбраха, че имат дълг, който не са в състояние да изплатят. Преди да им вземе още пари Фабиан взе като залог част от имуществото им, след което всеки започна нов годишен цикъл с намерението да получи тези допълнителни 5 монети, намирането на които се оказа толкова трудно.

И никой не осъзна, че докато не върне обратно всички монети, цялата страна никога няма да върне дълга си. Но дори и в този случай оставаха като дълг допълнително по 5 монети за всеки 100, които изобщо не бяха заемани. Освен Фабиан никой друг не осъзнаваше, че връщането на лихвата беше невъзможно – допълнителните монети никога не бяха произведени, следователно винаги някой трябваше да загуби.

Вярно е, че Фабиан също похарчваше няколко монети, но той едва ли би могъл да изразходва сума, равняваща се на 5% от икономиката на страната – хората бяха с хиляди, а той беше само един златар, живеещ доста охолно.

Фабиан преустрои задната част на магазина си в сейф и на много хора им се стори доста удобно и безопасно да оставят там част от парите си. За тази услуга те му плащаха малка сума, която зависеше както от количеството на парите, така и от срока на съхранение. Собственикът на парите получаваше депозитна разписка за сумата, която е оставил.

Когато някой отиваше на покупки той обикновено не носеше със себе си голямо количество златни монети. Стана нещо обичайно, ако златните монети се окажеха недостатъчни, той да доплаща с депозитна разписка до необходимата сума.

За търговците разписките бяха удобно платежно средство, защото позволяваха след това да ги обменят при Фабиан, или да изчакат до натрупване на необходимата им сума. Така разписките преминаваха от ръка в ръка вместо златните монети, и не след дълго хората започнаха да ги възприемат като еквивалент на самите златни монети.

Скоро Фабиан установи, че вече много рядко идваше някой, който си искаше обратно оставените монети.

Тогава той си помисли: „Притежавам цялото това злато, а все още усилено работя. В това няма никакъв смисъл. Десетки хора с радост биха ми платили за правото да ползват златото, което пазя и собствениците на което практически никога не си го прибират.

Вярно е, че това злато не е мое, но пък е на мое разположение, а точно това е най-важното. Едва ли някога ще ми се наложи да правя нови монети, защото вместо тях мога да използвам тези, които се пазят в сейфа ми.”

В началото той беше много предпазлив – даваше назаем само малки суми и то само когато беше напълно сигурен, че длъжникът ще му ги върне в уговорения срок. Но с времето стана по-самоуверен и започна да заема все по-големи суми.

Един ден му поискаха много голям заем. Фабиан предложи: „Вместо да носите такова количество златни монети нека направим депозит на ваше име, а срещу това аз ще ви издам няколко разписки, покриващи цялата сума.” Клиентът се съгласи и получи цял свитък от разписки. След като той си тръгна Фабиан доволно се усмихна - беше дал заем и въпреки това златото си остана в сейфа му. Сега можеше да яде от баницата и тя да си остава цяла! Можеше да раздава заеми, но златото си оставаше изцяло под негово разпореждане.

Всички приятели, чужденци и врагове на Фабиан се нуждаеха от средства за осъществяване на бизнес-идеите си и щом можеха да докажат, че са в състояние да си върнат дълга, получаваха необходимия им заем. Просто написвайки една разписка Фабиан можеше да „заема” суми, няколко пъти надвишаващи златото в сейфа му, което дори не беше негова собственост. И всичко си оставаше напълно безопасно и сигурно дотогава, докато хората му имаха доверие и докато истинските собственици не си поискат обратно златото.

Той започна да записва в една тетрадка дебит (влог) и кредит (заем) на всеки клиент. Кредитният бизнес се оказа наистина много доходен.

Общественото положение на Фабиан нарастваше почти толкова бързо, колкото и богатството му. Той се превърна във важна личност, към която всички се отнасяха с уважение. А по финансови въпроси думата му тежеше като заклинание или заповед свише.

Златарите от другите градове бяха силно заинтригувани от неговата дейност и го поканиха на среща. Той им обясни

какво и как го прави, но най-настойчиво ги призова да пазят всичко в дълбока тайна.

Ако планът му станеше обществено достояние, цялата система щеше да рухне. Ето защо те решиха да основат свой собствен секретен съюз.

Всички се върнаха по градовете си и започнаха да работят така, както Фабиан ги беше научил.

Хората започнаха да възприемат издаваните им от златарите разписки като че ли получаваха истинско злато и скоро много разписки бяха депозирани на безопасно

съхранение – точно както се правеше и със златото. Когато търговец искаше да плати закупената стока той просто написваше кратка бележка до Фабиан, с която му нареждаше да преведе парите от неговата сметка по сметката на продавача. На Фабиан му бяха достатъчни само няколко минути, за да коригира сметките в тетрадките си.

Новата система стана много популярна, а кратките бележки, нареждащи превод на сума от една на друга сметка, бяха наречени „чекове“.

След известно време златарите отново се събраха на тайна среща късно през нощта, където Фабиан им разясни новия си план. На следващия ден те организираха среща с губернаторите, на която Фабиан разясни: „Разписките, които издаваме, придобиха голяма популярност. Без съмнение повечето от вас също ги използват и намират за много удобни.”

Те всички кимаха в знак на съгласие, чудейки

се къде е проблемът. Тогава Фабиан продължи: „Е, появили се и разписки, които са копия на истинските, т.е. са фалшиви. Това трябва да се прекрати.”

„Какво можем да направим?“, тревожно попитаха губернаторите, на което Фабиан отвърна: „Моето предложение е следното – преди всичко, нека да се задължи Правителството да печата нови разписки, които ще наречем „банкноти“. Нека за тяхното отпечатване се използва специална хартия и сложни изображения, и нека всяка такава бележка се подписва лично от най-главния губернатор. От своя страна ние, златарите, с радост ще платим разходите по отпечатването им, тъй като това ще ни спести много време, което сега губим в писане на разписки.

След като обсъдиха предложението губернаторите се съгласиха да отговарят за отпечатване на банкнотите, „тъй като е наша работа да защитаваме хората от измамници.”

Тогава Фабиан продължи: „Второ, появили се хора, които започнаха да добиват злато и да секат собствени златни монети. Предлагам да се създаде закон, който да задължава всеки, който е намерил злато, да ни го предава. Разбира се, то ще му бъде заплатено от нас с банкноти и златни монети.”

Идеята изглеждаше прекрасно и без много обмисляне беше отпечатано голямо количество нови прекрасни банкноти. На всяка банкнота беше

отпечатана стойността ѝ – \$1, 2, \$5, \$10 и т.н. Неголемите разходи по отпечатването бяха платени от съюза на златарите.

Банкнотите бяха много по-лесни за пренасяне и скоро хората свикнаха с тях. Обаче въпреки популярността им, новите банкноти и монетите се използваша едва в 10% от паричните операции. Статистиката показваше, че в около 90% от плащанията продължаваха да се използват чекове.

Така започна следващият етап от плана на Фабиан. До този момент хората му плащаха да съхранява парите им. За да привлече повече пари в сейфа, той предложи на вложителите си да им плаща 3% лихва върху внесената от тях сума.

Повечето хора смятаха, че Фабиан раздава назаем внесените от тях пари срещу 5% лихва и за него остава разликата от 2%. А и повечето клиенти не задаваха много въпроси, защото е доста по-добре да получиш 3% за парите, които в момента не ти трябват, вместо да плащаш за съхраняването им.

Обемът на спестяванията нарасна и заедно с наличните му средства Фабиан можеше да дава заеми от по \$200, \$300, \$400, а понякога и до \$900 за всеки депозит от \$100, които той съхраняваше в банкноти или златни монети. Трябваше да бъде много внимателен, за да не надвиши съотношението 9 към 1, защото един клиент на всеки десет все пак идваше да си вземе банкнотите или златото.

Ако се окажеше, че трезорът не разполага с достатъчно налични пари и влогът не може да бъде изплатен, хората можеха да станат подозрителни, особено като виждаха в спестовните си книжки каква точно сума са вложили.

Въпреки това на всеки \$900 кредит, които раздаваше, Фабиан можеше да начислява лихва до \$45, т.е. 5% от \$900. Когато му връщаха дълга, заедно със съответната му лихва (т.е. \$945), \$900 се отписваха от колоната на кредита и той си прибираще полагащите му се \$45 лихва. Така че му беше повече от изгодно да плаща като лихва \$3 на всеки \$100 депозит, които така и не напускаха трезора. Това означаваше, че за всеки депозит от \$100 той можеше да получи 45% печалба, макар повечето хора да бяха сигурни, че му остават само 2%. Останалите златари правеха абсолютно същото. С едно драсване на писалката те създаваха пари от нищото, след което си начисляваха и лихва върху тях.

Вярно е, че не те, а правителството печаташе банкнотите, след което им ги даваше да ги разпространяват. Фабиан плащаше само неголяма сума, която беше цената за отпечатването. И въпреки това всички те просто правеха пари от нищото и даже си начисляваха лихва върху тях. Повечето хора вярваха, че правителството гарантира парите им, както и че заемите, които Фабиан раздаваше, всъщност са парите, които някой друг беше депозирал. Макар че имаше нещо много странно в това, че въпреки раздаваните заеми депозитите не намаляваха. Ако всички спестовници се опитаха едновременно да си изтеглят влоговете измамата щеше да бъде разкрита.

Отпускането на отделен заем в банкноти или монети не създаваше проблем; Фабиан просто обясняваше на правителството, че поради нарастване на населението или поради увеличаване на производството му е необходимо допълнително количество пари - и ги получаваше срещу скромната цена на отпечатването им.

В един прекрасен ден потънал в мисли човек поиска среща с Фабиан. „Начисляването на лихва е грешка“, казал той. „За всеки \$100 които давате, вие искате обратно \$105. Но допълнителните \$5 никога не могат да бъдат платени, защото не съществуват.

Фермерите произвеждат храна, фабрикантите – различни вещи и т.н., но само вие произвеждате пари. Нека предположим, че в цялата държава сме само двама бизнесмени, които наемат на работа всички останали. Вие давате по \$100 заем на всеки от нас, след което ние изразходваме по \$90 за материали и работна заплата и ни остават по 10\$ печалба, която е нашата заплата. Това означава, че

покупателната способност на цялото население ще бъде $\$90 + \10 , умножено по 2, т.е. общо \$200. Но, за да ви платим, ще трябва да продадем продукцията си за \$210. Ако единият от нас успее да продаде всичко произведено за 105\$, другият в най-добрия случай може да се надява да получи не повече от \$95. Освен всичко друго част от неговата продукция няма как да се продаде, защото в хората няма останали пари, с които да я купят.

Но дори и ако събере тези \$95, вторият бизнесмен пак ще ви дължи още \$10 и ще може да ви се издължи само ако отново заеме пари от вас. Такава система просто не може да съществува.

Очевидно би трябвало да отпечатате \$105, т.е. \$100 за мен и \$5 – за вашите собствени разходи. Така в обръщение ще има \$105 и ще е възможно дългът да бъде върнат.”

Фабиан внимателно го изслушал и в заключение казал: „Финансите са нещо много сложни, приятелю, и тяхното изучаване изисква много години. Нека оставим на мен грижата за финансовите проблеми, а вие се заемете с вашите задачи. Направете дейността си по-ефективна - увеличете производството, намалете разходите; станете един по-добър бизнесмен. А аз винаги ще съм готов да ви помогна.”

Мъжът си тръгнал, макар да останал неудовлетворен. Имало нещо грешно във финансовите операции на Фабиан и той усещал, че не е получил точните отговори на въпросите си.

Но повечето хора вярвали на Фабиан. „Той е експерт, а всички останали вероятно грешат. Погледнете как разцъфтя страната, как нарасна производството ни – би трябвало все повече и повече да забогатяваме.”

За да връщат лихвите по заемите си търговците били принудени да вдигат цените на стоките. Наемните работници се оплаквали, че заплатите им са твърде ниски. Работодателите отказвали да плащат по-високи заплати, кълнейки се, че това ще ги разори. Фермерите не могли да получат справедлива цена за стоката си. Домакините се оплаквали, че храната е станала непосилно скъпа.

И накрая част от хората направили нещо нечувано преди - вдигнали се на стачка. Още една част от населението обедняла, а техните близки и роднини нямали средства, за да им помогнат. Повечето забравили за цялото обграждащо ги богатство – плодородните земи, обширните гори, полезните изкопаеми и

домашните животни. Тези хора вече могли да мислят само за едно - парите, които вечно не им достигали. Но никога не обвинявали паричната система. Те вярвали, че всичко е под контрола на Правителството.

Част от хората с някакви спестявания обединили наличните си пари и образували взаимоспомагателни каси или финансови компании. Така те могли да получават 6% или повече, което било по-добре от трите процента, които давал Фабиан, но могли да дават заеми само до размера на средствата, с които разполагали. Те нямали особената способност да създават пари от нищото просто пишейки числа в счетоводните си книги.

Появата на такива финансови компании разтревожила Фабиан и приятелите му, и скоро след това те създали собствени финансови компании. В повечето случаи те просто купили вече работещи компании, които все още не били успели да разгърнат дейността си. И много скоро всички финансови компании или станали собственост на Фабиан и приятелите му, или били управлявани от тях.

Икономическата ситуация се влошила. Наемните работници били убедени, че техните шефове печелят твърде много. Работодателите пък твърдели, че работниците са станали твърде мързеливи и не си заработват заплатите. Всички започнали взаимно да се обвиняват. Правителството не намирало изход от ситуацията, а като най-неотложна задача се очертавало решаването на проблема с нарастващата мизерия.

Правителството разработило схеми за социално подпомагане и прокарало закони, според които от всички хора задължително трябвало да се събират парични такси, които били наречени данъци. Това разгневило много хора – те все още вярвали в старомодната идея, че всяка помощ за ближния трябва да е доброволна.

„Тези данъчни закони не са нищо друго освен узаконен грабеж. Да отнемеш нещо от някого против волята му е кражба, независимо от целта, за която то ще бъде използвано.”

Но всеки се чувствал беззащитен и не искал да влезе в затвора, защото такава била присъдата за отказалите да платят данъците. Първоначално схемите за социално подпомагане подобрили нещата, но не след дълго положението пак се влошило и този път трябвали много повече пари. Цената на социалните схеми ставала все по-висока и по-висока, а за прилагането им били нужни все повече държавни служители.

Повечето чиновници били честни хора и се стараели да направят най-доброто, на което са способни. Те не харесвали непрекъснатото увеличаване на

данъците и в крайна сметка не намерили друга възможност, освен да поискат заем от Фабиан и приятелите му. Обаче нямали никаква идея как точно ще върнат взетите назаем пари.

В същото време положението продължавало да се влошава. Родителите вече не могли да плащат за образованието и лечението на децата си. Една след друга започнали да банкрутират транспортните фирми.

Правителството било принудено да поеме и тези разходи. Сфери като образование, транспорт, здравеопазване и много други станали държавни, и работещите в тях преминали на държавна служба, но малцина били доволни от новото си положение. Дори и да получавали прилична заплата, те загубили самостоятелността си, станали винтчета в някаква огромна машина.

Нямало място за лична инициатива, не се ценели вложените усилия, заплащането било фиксирано и нямало никаква перспектива за растеж – това било възможно да стане едва след като някой се пенсионира или умре.

В своето отчаяние правителствата решили да потърсят Фабиан за съвет, тъй като той бил считан за много вещ в решаване на финансови проблеми. След като ги изслушал, той им казал: „Много от хората не са в състояние сами да решават проблемите си и се нуждаят от някой, който да им помогне. И сигурно ще се съгласите с мен, че повечето хора имат правото да водят щастлив и осигурен живот. Един от най-великите ни лозунги е „всички хора са равни”, нали така?

Тогава единственият начин да се балансират нещата е да се вземат от богатите ненужните им излишъци и да се дадат на бедните. Въведете такава данъчна система, че колкото повече вземаш, толкова по-висок данък да трябва да плащаш. От всеки събирайте данъци съобразно възможностите му да ги плати, а на всеки раздавайте помощи съобразно нуждите му. Направете образованието и здравеопазването безплатни за тези, които не могат да си ги позволят.”

След като им изнесъл лекция за великите идеали, той завършил така: “И между другото, не забравяйте, че ми дължите пари. Вече от доста време сте взели заем. Но, понеже искам да ви помогна, като изключение, и то само за вас, този път ще се съглася да ми плащате само лихвите. Ще оставим цялата сума на заема непокътната, а ще ми плащате само дължимата върху нея лихва.”

Те си тръгнали и без да се замислят много над думите на Фабиан, въвели нарастващи данъци върху доходите – ако имаш по-високи доходи, ще плащаш и по-високи данъци, което не се харесвало на никого, но наказанието за неплатени данъци било затвор.

Новите данъци принудили търговците отново да вдигнат цените. Наемните работници поискали повишения на заплатите си, поради което част от предприемачите фалирали, а много от оцелелите заменили работниците с машини. Това предизвикало ново увеличение на безработицата и принудило правителството да увеличи и разшири схемите за социално

подпомагане.

Били въведени специални тарифи и други защитни механизми, единствената цел на които било запазване на обществено-значими отрасли - просто за да осигуряват работа на хората. Някои хора вече си задавали въпроса дали задачата на промишлеността е да произвежда стоки, или да осигурява заетост на работната ръка.

Тъй като нещата продължавали да се влошават, били направени опити да се контролират работната заплата, цените и други. Правителството се опитало да събира повече пари чрез въвеждането на разнообразни допълнителни налози - върху продажбите, заплатите и т.н. Някой дори изчислил, че в цената на готовия хляб над 50% били данъци.

Появили се “експерти”, някои от които влезли в състава на правителството, но заключенията на всяко отчетно годишно събрание били, че данъците трябва да се намалят, а крайният резултат винаги бил тяхното увеличаване.

Фабиан започнал да изисква изплащане на дължимите му лихви, поради което все по-голяма част от данъчните постъпления отивала за тяхното погасяване.

Дошло времето на партиите и политиката – хората започнали да обсъждат коя група от управляващи би могла най-добре да реши проблемите им. Обсъждали се личности, идеи, лозунги... всичко друго, но не и истинската същност на проблема. Никакви съвещания, обсъждания и събирания не били в състояние да намерят изход от положението.

В един от градовете процентът на лихвите, дължими по заемите, надхвърлил събираната през годината сума от данъци. В цялата страна нараствала сумата на неизплатените дългове; започнало начисляване на лихвен процент върху неизплатената сума на предишната лихва.

Постепенно по-голямата част от реалните богатства на страната станала собственост или преминала под контрола на Фабиан и приятелите му, които по този начин придобили контрол и над самите хора. Но този контрол все още не бил пълен. Те знаели, че няма да са в пълна безопасност, докато не придобият власт над всеки отделен човек.

Повече от хората, които били враждебно настроени спрямо налаганата им система, били заставени да мълчат или чрез финансов натиск, или чрез публично злепоставяне. За тази цел Фабиан и приятелите му купили повечето медии - вестници, телевизионни и радио-станции, и внимателно подбирали

назначаваните в тях служители, голямата част от които най-искрено и честно желяели да подобрят света, но така и не разбрали как са били използвани. Защото действията им винаги били насочени към резултатите от проблема, но не и към неговата същност, т.е. причината, която го е предизвикала.

Имало много и различни вестници – както леви, така и десни, както за работници, така и за шефове, и т.н. Нямащо значение към коя група принадлежите, нито пък в кой вестник вярвате – важното било да не се замисляте над същността на проблема.

Планът на Фабиан бил близо до пълното си осъществяване – цялата страна му била

длъжник. Чрез образованието и медиите той бил в състояние да контролира съзнанието на хората - те били в състояние да мислят и вярват само в това, което той искал.

Какво удоволствие би могъл да изпита този, който има много повече пари, отколкото би могъл да похарчи? За хората със съзнание на господари, отговорът е власт – безусловна, всеобхватна, неограничена власт над останалите човешки същества. Идеалистите били използвани да работят в средствата за масова информация и в правителствените органи, но истинските управляващи, каквито търсел Фабиан, били тези със съзнанието за висша управляваща класа.

Повечето от останалите златари правели същото, но след като изпитали изобилието и му се наситили, то вече не им доставяло удоволствие. И тъй като имали нужда от предизвикателства и нови емоции, властта над масите била това, което търсели.

Те нямали никакви съмнения, че превъзхождат всички останали. “Да управляваме е наше право и задължение. Масите не знаят кое е добро за тях и кое – лошо. Някой трябва да ги обединява и направлява. Ние сме родени, за да управляваме.”

По цялата страна Фабиан и приятелите му притежавали много частни заемни офиси, собствениците на които били различни хора. Теоретично те се конкурирали помежду си, но на практика работели съвместно. След като успели да склонят част от правителството, те основали нова организация, която нарекли Централен Паричен Резерв. При това дори не им се наложило да изразходват част от собствените си пари – просто си отпуснали кредит, използвайки за гаранция част от вложенията на населението.

Погледната от страни, тази организация била собственост на държавата и задачата ѝ била да следи и регулира паричните потоци. Но, по необясними причини, в Борда на Директорите ѝ не бил допуснат нито някакъв член на правителството, нито пък какъвто и да е държавен служител.

Правителството престанало да заема пари директно от Фабиан, а вместо това преминало към използване на система от бонове, работеща директно с Централния Паричен Резерв. Като гаранция за връщане на дълга се използвала сумата на очакваните данъчни постъпления за следващата година. Това било в пълно съответствие с плана на Фабиан – да отклони от себе си всякакви подозрения, насочвайки цялото внимание към действията на изцяло правителствена организация. Зад кулисите обаче, нещата продължавали да са в неговите ръце.

Неявно Фабиан имал такова влияние над правителството, че то било принудено да следва указанията му. Той често се хвалел: “Нека аз контролирам държавната хазна, пък законите да ги прави който иска.” Нямаło никакво значение кой е спечелил изборите, нито коя партия управлява. Фабиан контролирал парите - кръвта на нацията.

Правителството получило парите, но върху всеки заем задължително се начислявала лихва. Социалните схеми все повече се разширявали, а социалните разходи нараствали непрекъснато. Много скоро правителството открило, че вече не просто не можело да се говори за изплащане на заема, а ставало почти невъзможно да се изплаща даже лихвата му.

Въпреки всичко все още имало хора, които продължавали да си задават въпроса: „Парите са създадени от хората. Следователно те трябва да служат на хората, а не да ги управляват, нали?“ Но тези хора ставали все по-малко и техните гласове потънали в безумното търсене на несъществуващата лихва.

Правителства и партии се сменяли, но политиката си оставала същата. Независимо кой „държал“ властта, с всяка изминала година крайната цел на Фабиан ставала все по-близка. Действията на всички останали хора нищо не означавали – данъците вече били достигнали предела на възможностите им; те просто не могли да плащат повече. Назрявал моментът за последното, финално действие на Фабиан.

10% от парите все още съществували под формата на банкноти и монети. Те трябвало да бъдат иззети така, че да не се предизвикат подозрения. Като използвали парите в брой хората могли да купуват и продават както им харесва, а това означавало, че макар и донякъде, все още сами управлявали живота си.

Но да носиш в себе си пари в брой не било винаги безопасно, а чековете не се приемали извън пределите на дадена страна. Ето защо се търсело нещо удобно. Фабиан отново имал готов отговор. Неговата организация снабдила всеки с малка пластмасова карта, на която било записано името на човека, поставена неговата снимка и идентификационен номер.

При показване на картата, независимо от мястото на покупката, търговецът се свързвал по телефона с централен компютър и проверявал наличието на кредит. Ако имало такъв, собственикът на картата можел да купи каквото поиска, в рамките на определена сума.

Първоначално хората получили правото да плащат на кредит неголеми суми, като при връщане на кредита в рамките на текущия месец не им вземали никаква лихва. Това било чудесно за тези, които работели на твърда заплата, но не се харесвало на онези, които започвали свой собствен бизнес. Те трябвало да купят машини и суровини, да произведат стоки, да платят заплати, да продадат произведеното и едва тогава могли да върнат кредита. Но за всеки просрочен месец върху техния кредит се начислявала 1.5% лихва, а това означавало 18% за една година.

Предприемачите нямали друг изход, освен да добавят тези 18% към цените на произведените стоки. Но тези допълнителни пари или кредит (18%) не били дадени на никого, следователно изобщо не били в обръщение. В рамките на всяка държава пред предприемачите била поставена нерешимата задача да платят \$118 за всеки \$100 взети назаем, но допълнителните \$18 просто не съществували.

Фабиан и приятелите му още повече заздравявали общественото си положение. Вече не просто ги уважавали, а ги възприемали като фундамент, като опора на обществото. Техните изказвания по финансови и икономически въпроси се възприемали с почти религиозна вяра.

Под бремето на непрекъснато нарастващите данъци и такси много от малките фирми фалирали. За много дейности започнали да се изискват разнообразни разрешения (лицензи), така че за останалите в бизнеса ставало все по-трудно да оцеляват. Фабиан притежавал и управлявал всички големи компании, които имали стотици филиали или дъщерни фирми. Привидно те

създавали впечатление за взаимна конкуренция, макар че той ги контролирал без изключение. Накрая всички техни конкуренти били принудени да прекратят дейността си. Същата участ сполетяла водопроводчици, дърводелци, фирми за електроника и повечето други малки предприятия – погълнали ги гигантските компании на Фабиан, които до една имали държавна подкрепа.

Целта на Фабиан била пластмасовите му карти да заменят изцяло всички монети и банкноти. Така, след тяхното изтегляне от обръщение, щели да продължат да съществуват само тези дейности, които използвали системата на компютърните карти.

Той предвиждал, че вероятно някои хора ще губят картите си и няма да могат да купуват и продават каквото и да било, преди да преминат през повторна идентификация. Настоявал да се въведе закон, предоставящ му пълен контрол – закон, който да задължава всеки човек да има собствен идентификационен номер, татуиран на ръката му. Този номер трябвало да е видим само при осветяване със специална светлина, излъчвана под командата на компютър. Всеки отделен компютър трябвало да бъде свързан със супер-мошен централен компютър, така че Фабиан ще можел да знае всичко за всеки.

Между другото, в банковата система за това се използва терминът FRB (Fractional Reserve Banking).

Разбира се, тази история е измислена.

Но ако тя много ви прилича на действителността и искате да разберете кой е Фабиан в реалния живот, едно добро начало може да бъде изучаване на действията на английските златари от 16 и 17 век.

Например, Английската банка е основана през 1694 година. Крал William of Orange затънал във финансови проблеми като следствие от война с Франция. Златарите му „заели” 12 милиона английски лири (нечувана сума за онези времена), при следните условия:

- 8% лихва; трябва да се има предвид, че съгласно Великата харта на свободите (наричана също Магна Харта, подписана от крал Джон Безземни на 15.06.1215г.), по него време получаването на лихва срещу заем се е наказвало със смърт.
- Кралят трябвало да предостави на златарите писмо, разрешаващо на банката да раздава кредити.

До този момент всички операции, засягащи издаването на разписки за големи суми пари, които те не са имали като депозит, са били абсолютно незаконни. Кралското писмо ги узаконило.

През 1694 Уилям Петерсен получил това кралско писмо за Английската банка.

ВАЖНО ДОПЪЛНЕНИЕ от автора: 9 октомври 2008 г.

Тази история беше поставена в Интернет единствено за целите на обучението. Много хора я преведоха на техните езици и я поставиха в Интернет, което беше нещо много полезно.

За съжаление се намират и такива, които я представят като тяхна, без никаква благодарност към мен. Нещо повече - те я преработват в съответствие със собствените им разбирания, като добавят и премахват части от нея

(обикновено свързани с някакви заговори, древни мъдрости, мистерии и религии). По този начин тези хора фактически помагат на врага. Как?

Рано или късно, думите на лорд Актон ще станат реалност. Той е казал: „Отлаганият от векове сблъсък, който рано или късно ще трябва да се състои, е битката ХОРАТА СРЕЩУ БАНКИТЕ”. Независимо от езика на който говорим, тази битка приближава с всеки изминал ден.

Моля ви, не давайте на врага каквото и да е, което може да се използва за разделяне на ХОРАТА, защото така той получава огромното предимство да отклонява вниманието им от истинския проблем, че $100+0 \neq 105$.

Моля да не променят оригиналния текст, намиращ се на:

<http://www.larryhannigan.com/TheEarthPlus5.htm>

както и да ми отдават дължимото уважение.

Ако искате да видите оригиналния Фабиан, посетете <http://www.larryhannigan.com/pastpresentfuture1.htm>

ЦИТАТИ:

Encyclopedia Britannica, 14th Edition – “Банките създават кредит. Грешно е да се счита, че банковият кредит представлява наличните в банката парични вложения. Банковият заем е чиста добавка към намиращата се в обръщение налична парична маса.”

Lord Acton, Lord Chief Justice of England, 1875 - "...отлаганият от векове сблъсък, който рано или късно ще трябва да се състои, е битката на ХОРАТА СРЕЩУ БАНКИТЕ."

Mr Reginald McKenna, when Chairman of the Midland Bank in London - "Притеснява ме това, че на обикновените хора не би им харесало ако им кажат, че банките могат да създават и унищожават пари когато поискат. И че те са тези, които управляват кредита на нацията, направляват политиката на правителствата, и държат в ръцете си съдбата на хората.”

Mr Phillip A. Benson, President of the American Bankers' Association, June 8 1939 - "Няма по пряк начин за контрол над една нация, освен чрез кредитната (паричната) ѝ система."

USA Banker's Magazine, August 25 1924 - "Капиталът трябва сам да се защитава, използвайки и комбинирайки всички възможни начини със законодателството. Дълговете трябва да се натрупват, а връщането на боновете и ипотечните кредити трябва да се изисква колкото е възможно по-бързо. Хората, които са загубили домовете и имуществото си в резултат на съдебни процеси стават по-покорни и управляеми, а управляването с твърдата ръка на закона е по-лесно, когато е наложено чрез централната монетарна власт, под контрола на водещите финансисти.

Тази истина е добре известна на нашите държавници, които сега участват във формиране Империята на Капитала, която ще управлява света.

С помощта на политическата партийна система разделяме избирателите на групи, с което можем да постигнем изразходване на тяхната енергия в битки по въпроси без никакво значение. Действайки предпазливо и незабележимо, можем да постигнем всичко, което е било така добре планирано и така успешно реализирано.”

Sir Denison Miller – когато по време на едно негово интервю, през 1921 година, го запитали дали е истина, че по време на Първата световна война през банка Commonwealth е финансирал Австралия със сумата от 700 милиона долара, той отговорил: „Да, така е, и бих могъл да вложа в страната още толкова, за да продължа войната.” Запитан дали е достъпна подобна сума за производствени цели и в дадения момент, т.е. в мирно време, той отговорил: „Да”.

Извадка от "Hand Over Our Loot", брой 2, от Len Clappett:

„Има четири неща, които са необходими, за да се развива заплатена трудова дейност:

- Работа, която да бъде извършена.
- Необходимите за това материали.
- Необходимата работна сила.
- Пари за заплащане на труда.

Ако само едно от тях липсва, не е възможно да се развива платена трудова дейност. Тази система естествено се саморегулира. Ако имаме работата, материалите и хората, готови да изпълнят поставената им задача, единственото което ни остава е - да направим пари. Толкова е просто.

Запитайте се защо са се случвали икономическите депресии. Какво е липсвало на обществото? Единствено парите, за да се купуват стоки и услуги. Всичко останало си е било там. ”

В писмо от 25 юни 1863, написано от братя Ротшилд до банкерска фирма в Ню Йорк, четем:

"Малкото, способни да разберат системата (на чекове и кредити), ще бъдат така впечатлени от възможностите ѝ, или така зависими от нея, че от тази група хора не трябва да се очаква никаква съпротива. От друга страна, по-голяма част от хората, нямат умствените възможности да разберат огромните предимства, които капиталът извлича от такава система; те ще носят бремето си без да се оплакват и вероятно даже без да подозират, че тази система е срещу интересите им (тъй като им нанася щети).”

Следващият цитат е препечатан във вестник Idaho Leader, САЩ, 26 август, 1924 и два пъти е бил прочитан в Hansard: от Джон Еванс в 1926 г. и от М.Д. Кован, на работна сесия през 1930-1931 г.

През 1891 г. на американските банкери и техните агенти е било разпратено конфиденциално писмо, съдържащо следните нареждания:

"Упълномощаваме нашите агенти по заемите в западните щати да предоставят заеми от нашите фондове само срещу ипотека на недвижима собственост, с краен срок на заема 1 септември, 1894 г., и нито ден повече.

От първи септември 1894г. заемите да не се подновяват при никакви условия.

На първи септември 1894г. ще изискаме изплащане на заемите, ще изпълним ипотечните условия и ще влезем във владение на земите.

Ще можем да вземем две-трети от фермите на запад от Мисисипи, а също така и хиляди на изток от Голямата Мисисипи, на определени от нас цени.

Също така можем да придобием три-четвърти от западните ферми, както и парите на страната.

Така фермерите ще станат арендатори, както е в Англия.”

Въздействието на парите върху обществото може най-лесно да се разбере, ако си представим, че използваните в икономиката пари са като билетите в железопътния транспорт. Билетите са отпечатани от печатар, на когото е платено за извършената работа. Печатарят никога няма претенции за собственост върху билетите, които е отпечатал. И даже не може да си представи, че железопътната компания ще откаже на пътниците места във влака поради това, че в момента няма отпечатани достатъчно билети. Точно по същата причина правителството не би трябвало да изхвърля хората от икономическата дейност само защото няма достатъчно количество пари.

Нека предположим, че правителството заеме от bankerите 10 милиона долара. Тяхното производство ще струва на bankerите само няколко стотици долара и още малко – за да ги осчетоводят. Смятате ли за справедливо гражданите на страната ежедневно да се борят за всеки цент, издържайки семейство, дом и т.н., докато bankerите дебелеят от печалбите си?

Кредитите, раздавани от държавните банки, са по-добри от тези на частните банки, защото в този случай поне не е необходимо да се събират данъци от хората, за да се върнат лихвите към частните лица, което всъщност увеличава цената на кредита. Построеното с кредит от държавна банка е актив, който замества парите, които са били създадени за заплащане на работата в момента на завършването ѝ.

Нито един от проблемите ни няма да изчезне, докато не коригираме системата за създаване, разпределение и обръщение на парите.

И така, какво поддържа съществуването на банковата система?

Представете си, че сте един изключително успешен бизнесмен, който се нуждае от разширяване на бизнеса си, поради което вземате от местната банка \$10 000 заем (или овърдрафт). Известно време нещата вървят добре и вие връщате \$5 000, т.е. половината от заема. Но след това нещо се обърква и сте принуден да уведомите банката, че повече не сте в състояние да покривате плащанията по лихвите и главницата на заема.

Обаче остатъкът (5 000 долара), който не можете, няма, или не сте върнали, остава в обръщение без лихва за другите, които ще плащат лихви и главници по техните заеми.

Точно парите от просрочените заеми са тези, които позволяват на системата да продължи съществуването си.

Разбира се, банките казват, че това не става по тяхно желание, но в действителност в случая те могат да приберат част от реалните ви активи заради кредита, който съществува само в техните счетоводни книги. Винаги когато задълженията надхвърлят определено ниво, към банките отново потичат откази от плащания на останалите части от кредитите, при което те прибират реални активи срещу заемите, които не са върнати.

И така, кой фалира и защо?

Държавите никога не фалират. Ако се налага елиминиране на правителство, което пречи на банките да контролират нещата, това е съпроводено с война и революция. Големите корпорации обикновено се оставят на спокойствие, тъй като те са необходими в задаващото се глобално световно правителство, а не в локалните държави.

Фалиралите са почти винаги измежду тези, които са най-малки и най-неспособни да се съпротивляват, например дребни предприемачи, собственици на жилища и особено семейни фирми. Справянето с тях създава най-малко неприятности. Подпомагането на Израел, народите на комунистическите държави, както и международното банково кредитиране, е с цената на фалирането на дребния бизнес. Западните правителства раздават милиарди долари като чуждестранна помощ, а в същото време ежемесечно фалират хиляди фермери и дребни бизнесмени.

Така че, плащайки нашите такси и данъци, за какво всъщност го правим? Тези, които сега управляват и контролират света, без угризения докарват до фалит дребни собственици, бизнесмени и особено фермерите, които искат сами да вземат решения и са готови да си понесат последствията. Обикновено те не се ровят из историята и икономическите превратности, но се чувстват в правото си да поискат от банките необходимите им заеми. Когато фермите са във възход точно банките ги насърчават да теглят заеми. Тези, които движат банковата система добре знаят, че именно фермерите и хората на дребния бизнес са най-независимата част от всяка нация.

Затова ги насърчават да теглят заеми, за да могат по-късно да ги доведат до фалит и да убият тяхната независимост.

Посаденото житно зърно създава стотици нови зърна – това нарастване е дар от Бога. Животните също се размножават, но парите, в каквато и форма да са, не могат, въпреки че хората все още го вярват. А днес много хора преживяват от заеми. Парите са прекрасна система, много по-добра от размяната на стоки.

Същността на проблема не е в създаването на парите като еквивалент на богатството на нацията или в отпускането на заем за някого. Проблемът е в лихвата, тя е коренът на всичките ни икономически проблеми. Казват ни, че всички нации са задлъжнели. Запитайте се сами, или пък попитайте кой да е политик – щом всички нации са задлъжнели, кой ги кредитира?